

SALVADOR ESPRIU

EL
CAMINANT
I EL MUR

poemes

*ELS
LLIBRES
DE L'ÓSSA
MENOR*

Barcelona

EX-LIBRIS BIBLIOTECA DE CATALUNYA

Els llibres de l'Óssa Menor

J. PEDREIRA, director

SALVADOR ESPRIU

EL CAMINANT
I EL MUR

ÓSSA
MENOR

1954

La primera
edició d'aquest llibre de poemes de
SALVADOR ESPRIU

EL CAMINANT
I EL MUR

consta de 25 exemplars estampats
sobre paper de fil, numerats, 1 al 25.

L'edició corrent ha estat tirada a 360
exemplars, sense numerar.

Imprès a
SIMPAR, S. A.

Barcelona

EL CAMINANT I EL MUR

*É*S norma d'aquesta collecció que unes paraules proemials acompanyin els llibres que la integren. Ara em toca d'observar també aquest costum, en presentar al públic la meua darrera obra.

Sento, però, que aquest no és el meu moment de parlar-ne. Que el llibre està dividit en tres parts, que conté quaranta-quatre poemes, que el seu tema és (com als anteriors) la meditació de la mort, el lector ho veurà de seguida, tan sols en fullejar-lo. Que no n'estic del tot descontent, em sembla que és clar, perquè, si no fos així, no el publicaria. Fins a quin punt m'he pogut equivocar, espero que els crítics tindran l'amabilitat d'explicar-m'ho. I potser no és prou indecent que digui que em plauria que el llibre agradés.

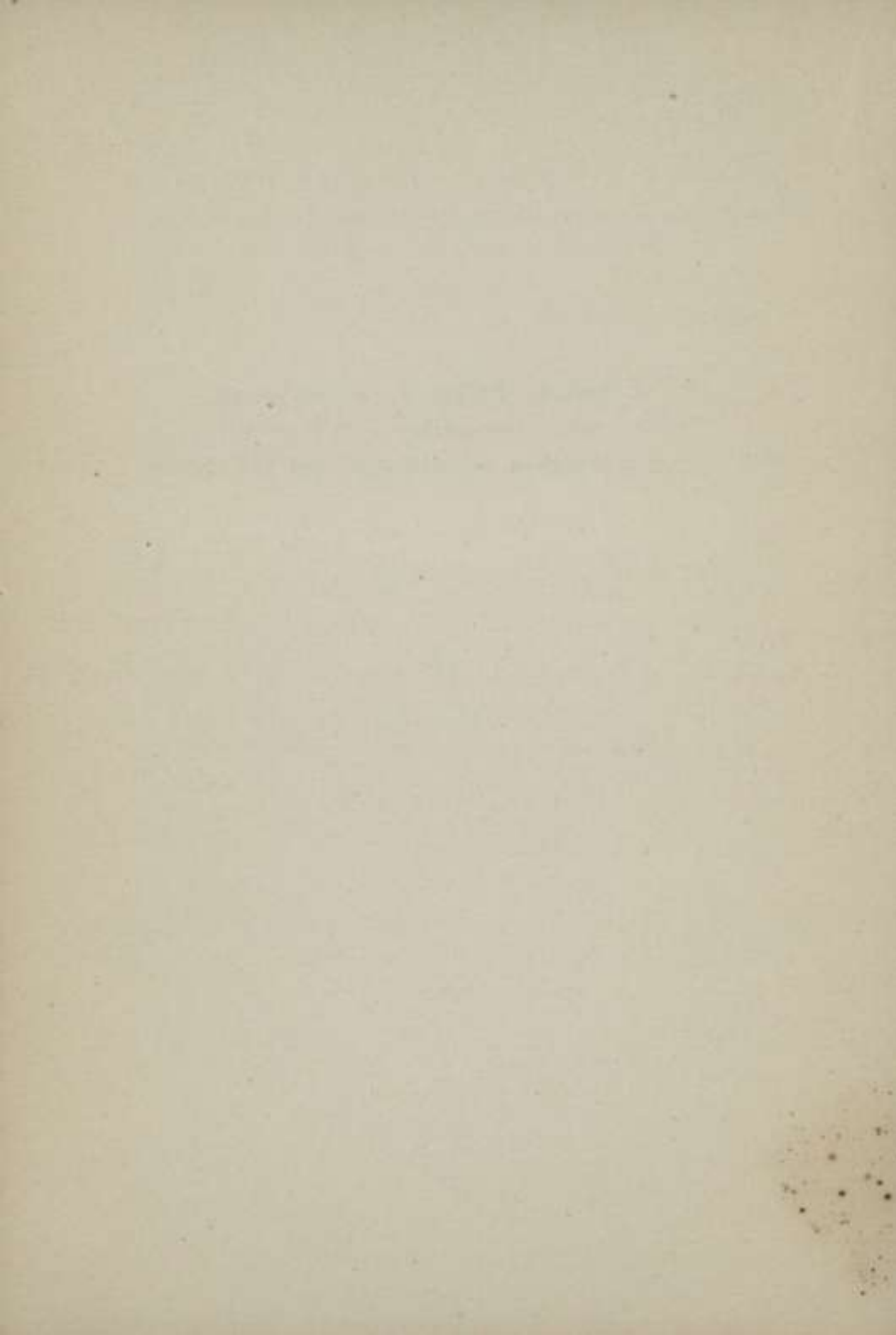
No pas a tothom, tanmateix, perquè això sí que, a més d'impossible, suposaria, em penso, de part meua, haver-me decantat cap a la indecència ingè-

nua. Però si algun amic creu que no li he fet perdre massa el seu temps, en llegir-lo, ja em sentiré compensat de la feina d'haver-lo escrit.

SALVADOR ESPRIU

B., novembre del 1953.

A AMÀLIA TINEO,
per si no arribés a la fi *Nausica*
i com a testamentari del vell Salom.

PRIMER

LES OMBRES, EL RIU, EL SOMNI PERDUT

Quero quedar ond'os meus dôres foron.

Rosalía.

NO HE DE DONAR-TE ACCÉS AL MEU
SECRET

ENLLÀ de l'odi altíssim de la presó, potser
els tendres camps encara són caminats pel sol?
Si retornés als ulls l'or enyorat dels dies,
si m'allunyés endins del gran triomf del groc!
Preguntes fredament com estimo la vida,
quan no vols escoltar el que diria un crit.
No sabràs mai dels arbres ni de profundes deus,
ni del jardí perdut darrera les muntanyes,
ni del record dels llavis que amb la mort vaig besar.
Ès fidel i callat el meu antic dolor:
no t'ha d'obrir la porta de les ombres i el clos
on tinc només amb mi els laments de Gadara.

PETIT ECO EN EL STYX

ARA, desvetllat serpent,
anellant-me en secrets signes,
em perdia pels malignes
camins del meu pensament.
Presoner de mancament
que creix en un vell dolor,
negre riu dominador,
aigua de negat, t'emportes,
crit avall, record de mortes
esperances de claror.

ESCENARI JA BUIT

JARDINS. M'emporto
només aquest tan fràgil
record de roses
marcides, allunyant-se
sense retorn per l'aigua.

LES ROSES RECORDADES

RECORDES com ens duien
aquelles mans les roses
de sant Jordi, la vella
claror d'abril? Plovia
a poc a poc. Nosaltres,
amb gran tedi, darrera
la finestra, miràvem,
potser malalts, la vida
del carrer. Aleshores
ella venia, sempre
olorosa, benigna,
amb les flors, i tancava
fora, lluny, la sofrença
del pobre drac, i deia
molt suaument els nostres
petits noms, i ens somreia.

DES DEL MATEIX TEATRE

Sé com encara
en el record, intacte,
és el somriure.
Però les mans, ja cendra
o llum, on retrobar-les?

AQUEST NADAL PROP DEL MAR

VEIG encara el bou i la mula
i el meu fang que els mancaments endinsen
pel camí de la mort.
Però les mans oloroses de molsa,
les benignes mans de la meva
mare, són quietes per sempre,
allí, sota la nit dels xiprers.
Encalmada en aquest difícil somni,
tota la mar m'acompanya i escolta:
plora amb mi, per mi, el teu fill, Maria?

TORNAT AL PES

CARRERS. I sempre
més nit, les parets altes.
Sord al feblíssim
lament antic, camino
ja del tot solitari.

EL CURS DE LA VIDA

ENLLÀ del camí, m'he dit
paraules d'un vell dolor,
allunyada de claror,
per sempre, la meva nit.
Als llavis no torna el crit
en lent càntic, car enlloc
no defugiria el toc,
cor endins, del temps perdut.
I esdevé, somni romput,
poca cendra de molt foc.

SÍ A LA CENDRA

—No veuràs la fondària
on s'encalmà la pluja,
ni sabràs com caigueren,
nobles i lents, els últims
avets de la muntanya.
No sentiràs si vénen
a poc a poc els passos
de l'orb fins a la porta.
Dormiràs ja per sempre,
sense més nom ni somnis,
triat per la mirada
de l'arquer, a trenc d'alba.

—Per què tantes paraules
per al meu cansament?

THANATOS

QUAN vinguis, et rebria
millor des de la cendra
d'un vell foc? O t'espero

amb el salvatge xiscle
del vent entre les canyes
o amb la cançó profunda,
monòtona, tranquil·la,
tan dolça, sempre nova,
del somni de la mar?
O potser m'has de prendre
de cop, enllà de buides
estances, entre blanques
parets que varen veure
com els meus morts et feien
acatament: glaçades
presons on deslliuraves
el desig d'altres vides
orbes, com jo, de Déu.
Quan arribis, si et sento,
hauré de saludar-te
amb un gran crit. Car moro
sense cap saviesa,
però molt ric de passos
de perdut vianant.

ENCARA NO

PERQUÈ retorna,
quan sóc perdut en l'ombra,
un debilíssim
record d'infant, les ales
passen sense tocar-me.

PREC DE NADAL

MIRA com vinc per la nit
del meu poble, del món, sense cants
ni ja somnis, ben buides les mans:
et porto sols el meu gran crit.

Infant que dorms, no l'has sentit?
Desperta amb mi, guia'm la por
de caminant, aquest dolor
d'uns ulls de cec dintre la nit.

II

CANÇONS DE LA RODA DEL TEMPS

A l'estimat Manuel Valls,
que hi ha posat la música.

Yo no digo mi canción sino a quien conmigo va.

Romance del Infante Arnaldos.

CANÇÓ D'ALBADA

Recordant Goethe.

DESPERTA, és un nou dia,
la llum
del sol llevant, vell guia
pels quiets camins del fum.
No deixis res
per caminar i mirar fins al ponent.
Car tot, en un moment,
et serà pres.

CANÇÓ DE LA MORT A L'ALBA

PETITA barca
damunt la mar
corre fortuna
llevantejant.

Quan esdevinguis
riu de negat,
per on sabries
passar-lo a gual?

Pres que fugia
del lent esguard,
en cap sagrera
no té descans.

Marquen vedrunes
la pobretat
d'aquest meu somni
de pluja al camp.

Si para l'alta
mola, podràs,
fixa sotana,
potser rodar?

Record de sàndal,
tan vellutat.
Oh, l'allunyada
neu d'unes mans!

Des de l'espera
de desvetllat
en més temença
d'hora foscant,
dama de l'alba
em ve a cercar.

CANÇÓ DE LA PLENITUD DEL MATÍ

Llum de retorn de barca:
la solitud guanyada.
A l'or caminat del dia,
llum de retorn de barca.

Sóc. I en un lleu, benigne
hàlit de vida d'aire,
per mar i somnis duia
la solitud guanyada.

CANÇÓ DEL MATÍ ENCALMAT

EL sol ha anat daurant
el llarg somni de l'aigua.
Aquests ulls tan cansats
del qui arriba a la calma
han mirat, han comprès,
oblidaven.

Lluny, enllà de la mar,
se'n va la meva barca.
De terra endins, un cant
amb l'aire l'acompanya:
«Et perdràs pel camí
que no té mai tornada».

Sota la llum clement
del matí, a la casa
dels morts del meu vell nom,
dic avui: «Sóc encara».
M'adormiré demà
sense por ni recança.
I besarà l'or nou
la serenor del marbre.

Solitari, en la pau
del jardí dels cinc arbres,
he collit ja el meu temps,
la rara rosa blanca.
Cridat, ara entraré
a les fosques estances.

CANÇÓ DE LA MORT RESPLENDENT

FORTUNES de mar
se m'emportaran.

No podràs
orsejar sense perdre,
un a un, blanc veler,
tots els pals.

Per l'engany
de la llum de migdia,
ets sobtat presoner
d'un vell cant.

A quin port
s'enrolà, serviola,
aquest nou timoner
tan estrany?

Jo no sé
quins camins del meu somni
l'han menat al govern
de la nau.

Aspres mans
mai no deixen la roda,
i el meu temps esdevé
ja calmat.

Lluny, enllà
de paraules amargues,
una mort resplendent
vaig trobar.

CANÇÓ DE LA VINGUDA DE LA TARDA

UNA a una,
en els meus ulls ordeno
les vides conegudes.

Casa, carena, barca,
ample respir de l'aigua,
clara rosa. Amb paraules
sempre noves vestia
la tarda ja nascuda.

La nua tarda,
que de la llum sortia
al mar i a la muntanya.

CANÇÓ DEL PAS DE LA TARDA

ENTRA la tranquil·la tarda
pel fosc camí de la mirada.

Enllà del mar ben treballat
pels bous del sol, endins del blat,
quan més perfecta mor la flor
a l'aire lleu, pel gran dolor
d'aquest camí de la mirada,
se'n va la tranquil·la tarda.

CANÇÓ DE CAPVESPRE

*Després que Sebastià, Francesc i Isabel
anaren a jugar al Mal Temps.*

S'ENDUIEN veus d'infants
el sol que jo mirava.
Tota la llum d'estiu
se'm feia enyor de somni.

El rellotge, al blanc mur,
diu com se'n va la tarda.
S'encalma un vent suau
pels camins del capvespre.

Potser demà vindran
encara lentes hores
de claror per als ulls
d'aquest esguard tan àvid.

Però ara és la nit.
I he quedat solitari
a la casa dels morts
que només jo recordo.

CANÇÓ DE LA MORT CALLADA

PREGUNTEN: «Et laments,
quan t'és donat el càntic?
Nosaltres acceptem
aquesta mort callada.
Humilment estimem
la nostra mort».

Rellotge: rosa, sorrà,
rosa, desert. Després?
Por del perdut que mira
la claror de ponent.

Mur de la nit: a penes
la remor d'unes ales
enllà de l'aire, somni
ja presoner. Camino
seguit de prop per passos
en la neu.

I sento com la muda
mort dels homes s'emporta
el meu do de paraules:
esdevé pur silenci
el meu dolor.

CANÇÓ DEL TRIOMF DE LA NIT

ON l'or acaba
tan lentament, banderes,
nit enlairada.

Escolta una remor
de moltes aigües:
amb el vent, contra tu,
cavalls salvatges.
Quan et sentis cridat
pels corns de caça,
ja per sempre seràs
del fosc reialme.

Ai, el vell arrelat
dolor que no té alba!

PER A SER CANTADA EN LA MEVA NIT

PERDUT en l'aigua
callada del meu somni.

Jo sol, i l'ombra
dels xiprers, esperant-me
mirall endins de l'aigua
del meu somni.

Pedra, vent: em podrieu
allunyar del continu
pas de cristall, de l'aigua
del meu somni?

Enllà d'una profunda
nit sense veus, em nego
en el dolor de l'aigua
del meu somni.

JUST ABANS DE LAUDES

BENIGNAMENT sóc ara guiat
enllà del vell origen de les aigües,
on ja no sento la contínua font.
Quan els purs llavis reposin, cansats
de la vigília del tercer nocturn,
començarà l'ocell la clara lloança.

Jo, que moro i sé
la solitud del mur i el caminant,
et demano que em recordis avui,
mentre te'n vas amb les sagrades hores.

III

EL MINOTAURE I TESEU

Crida lo sol plorant ab cabells negres.

Roiç de Corella.

ISH, ISHA, ELI, ELIS!

HEM pujat el nostre crit a tu,
posant-nos de puntetes per semblar més alts.
I ens hem vist en la nostra nuesa,
i ens hem mirat en la nostra solitud,
i hem engendrat després fills i filles,
al llarg de tot el tedi del nostre temps.
Ah, si raonem, quina rialla trista,
en negar-te en la niciesa dels nostres cors!
Ai, si t'estimen, quantes llàgrimes
fa vessar de seguida el nostre amor cruel!
I també hi ha la sang, la fatiga mil·lenària,
immensa, de la sang. Des de la sorra
d'aquest desert, des de l'amarga
profunditat del pou, et clamem
contra l'olor, contra el color, contra el voltor.
Sí, clamem contra la sang, nosaltres,
que hem vist els arbres i sabem prou bé
com el teu nom pot ser burla o silenci.

UNA VELLA RESPOSTA QUE T'HAURA DE SERVIR

ARA, rossí de lladres, poble meu Israel,
suportes que s'altivin servidors insolents,
quan els teus homes prínceps, envilitats per la fam,
aprenen amb l'esquena les més subtils raons
de la força. Jo sento arribar molta nit
damunt la gran tristesa d'aquests rostres, i el cant
no s'endurà vells somnis de nobilíssim vol
en alta llibertat fins a palaus de llum.
Com heu gosat de sobte des de tant llot clamar
contra la sang que vessen només les vostres mans?
Sords a la veu que us cerca amb nom antic de fills,
esdeveniu per sempre ramat de mal pastor,
car, ja perduts els arbres, abandonant la llei,
us heu alçat morts ídols enfront del vostre Déu.

ASSAIG DE CÀNTIC EN EL TEMPLE

Oh, que cansat estic de la meva
covarda, vella, tan salvatge terra,
i com m'agradaria d'allunyar-me'n,
nord enllà,
on diuen que la gent és neta
i noble, culta, rica, lliure,
desvetllada i feliç!
Aleshores, a la congregació, els germans dirien
desaprovant: «Com l'ocell que deixa el niu,
així l'home que se'n va del seu indret»,
mentre jo, ja ben lluny, em riuria
de la llei i de l'antiga saviesa
d'aquest meu àrid poble.
Però no he de seguir mai el meu somni
i em quedaré aquí fins a la mort.
Car sóc també molt covard i salvatge
i estimo a més amb un
desesperat dolor
aquesta meva pobra,
bruta, trista, dissortada pàtria.

AMB MÚSICA HO ESCOLTARIES
POTSER MILLOR

Et diré sempre la veritat.
I si et parlo tan sovint de la meua
quotidiana, solitària mort,
i amb cruel accent carrego
aquesta única síl·laba
del meu petit saber,
és sols perquè m'agradaria que sentissis
dintre teu, ben endins, on acaba
el fred camí al teu darrer sepulcre,
com humilment, silenciós,
t'estimo.

Veus? El suau vent a l'herba,
i tu i jo, una dona i un home,
i tots els noms de tan fràgil bellesa,
i aquesta tarda per a nosaltres
potser immortal...

Però no vols endevinar mai als meus ulls
qui sóc jo, com sóc jo, i ara m'omple
de buida, densa, sorollosa
argila de paraules,
fins a fer-ne un insalvable mur,

aquest curt pas
que ja del tot em separa
de tu.

KNOWLES, EL PENJAT, S'HO MIRA A CINC PAMS DE LA BRANCA

És llàstima, bonica, que no t'hagis
gaudit avui d'aquesta meva força
darrera, de l'alegre dansa
del teu humil i segur servidor.
Passen amunt del cel lentíssims núvols,
i el vell escarabat, i veus estranyes
del vent, i moltes hores buides,
quan sóc fora del temps.
Després vindran els corbs, als quals agraden
els ulls, sobretot: abans de perdre'ls,
assenyat ballarí, mira, mira
aquest teu món, l'estimada, petita,
senzilla terra que tan bé domines
des de l'altura d'una fràgil branca.

UNA CLOSA FELICITAT ÉS BEN BÉ
DEL MEU MÓN

DARRERA aquesta porta visc,
però no sé
si en puc dir vida.

Quan al capvespre torno
del meu diari odi contra el pa
(no saps que tinc la immensa
sort de vendre'm
a trossos per una pulcra moneda
que arriba ja a valer
molt menys que res?),
deixo fora un vell abric, l'esperança,
i m'endinso pel camí dels ulls,
pel buit esglai on sento,
enllà, el meu Déu,
sempre enllà, més enllà de falsos
profetes i de rares culpes
i del vell neci emmalaltit pels versos
disciplinats, com aquests d'ara, amb pintes
de fosques marques que l'alè dels crítics
un dia aclarirà per a la meva vergonya.

Sí, em pots trobar, si goses,
darrera el glacial no-res d'aquesta
porta, aquí, on visc i sento
l'enyor i el crit de Déu i sóc,
amb els ocells nocturns de la meva solitud,
un home sense somnis en la meva solitud.

SEMPRE PUC GUARDAR COSES AL TEU ARMARI

Com que sóc endreçat i tinc prou ordre,
en la teva compassió a estones deso
la roba molt gastada del meu sofriment.

Has vist com surt del somni la carrossa,
o sempre llum de tarda a la muntanya,
o un vell record de menta als llavis morts?

Oh, els meus arbres, els meus ulls
parats en oració damunt les cimes
daurades, sense vent! Tot m'era

camí d'ample demà, i només veia
rostres de ja damnats, però em sentia
segur senyor del temps. Els llibres
m'obrien una inútil saviesa
sense amor, i jo somreia,
cruel príncep, a la festa de la nit.

Escolta, compta ara els passos
d'un orb, el batec feble
del cor que m'he guanyat dintre la fosca.

PEL MEU MIRALL, SI VOLS, PASSEN RARES SEMBLANCES

DAVANT del meu últim mirall, en veure'm
sencer, malalt, potser acabat,
potser damnat, tan pàllid,
vaig dir molt lentament clares paraules,
belles, fràgils, altes, les més nobles
que trobava en la foscor del meu record.

Des de sempre, però, allí hi havia
grasses, molles, llefiscoses bèsties,
que dels reconcs venien fins als llavis,
a rosegat-me els mots mentre naixien:
no sents encara la remor profunda
de pergami, d'ossos trencats, de vidre?
I al mirall, entretant, es reflectia
a poc a poc una perversa imatge,
el signe de la qual podràs entendre,
si fas també, com jo, l'estranya prova
d'esguardar el teu bon fons, qualsevol hora,
tot intentant de nou una impossible,
inútil creació per la paraula.

AMB AQUELL NOM
QUE ET SEMBLARA ESCAIENT

HAN dit folls reis: «La guerra,
que esdevingui avui mare
del darrer món». Contemplo,
doncs, les senzilles coses

per última vegada,
mentre soldats esborren
dels fràgils murs del somni
la paraula «demà». L'oculta
forma del temps s'enduia
tot l'injust a la plena
quietud del no-res. Oh, bellíssim,
suprem foc! Quan m'atanso
a trobar-me en l'altiva
mort militar, encara
veig, ben endins de l'orba
mirada, les muntanyes
i la neu, velles hores
dels pobres homes àvids
de vida, sols de viure
sense cap saviesa.

NO REVÈNEN LES AIGÜES, NI A MERIBA

Un vell setembre duia
aire nou de la mar a polsoses
atzavares, a vinyes

mortes de set. Quan vingui
la pregada, difícil,
potser impossible pluja,
s'ajaurà damunt ossos
de terra, sols en l'odi
dels nopals. Oh, les aspres,
desolades paraules
que Déu no escolta, l'àrid
esforç d'aquest meu poble
sense esperances d'aigua,
sense demà! Ja para
el feble vent, i miro
com ens dóna un altíssim
vol d'ocells, en lents cercles,
la darrera resposta.

LA MAIN GAUCHE

MENTRE CREMO morint-me
de la gran set dels boscos,
parents pobres que mengen

tot el meu pa prediuen
pluges damunt la calma
de la mar. Ple d'escarnis
de ventres tips, sóc ara
amic de les riqueses
injustes. Cansadíssim,
ja cendra, sols espero,
obert a les ferides
de l'última resposta,
que la cruel rialla
dels de la sang, quan siguin
per sempre en les estances
de la llum, esdevingui,
endins del temps immòbil,
el consol, únic gaudi
de la meva tenebra.

DE TAN SENZILL, NO T'AGRADARA

CANSAT de tants de versos que no fan companyia
— els admirables versos de savis excel·lents —,
i de mirar com passa l'emperador tot nu,

i del gran plany del vent, aquest vell adversari,
i de l'excés de mi, sense missatge,
ara us diré, amb paraules ben clares,
amb crit elemental, lluny d'artifici,
que vull només parar-me en el camí,
ja decantat amic de l'última injustícia,
i ajaçar-me per sempre, sense recança, mort,
damunt la bona terra.

NOVES PARAULES D'AGUR

Ni amb aquest cant de tan perfecta escola,
ni amb mots apresos al més savi lèxic,
ni amb rares pauses o subtils silencis,
no esgotaràs tots els noms de la mort.
Només recorda
que es diu «vell caminant» i també «mur»,
i com jo que parlo, i com tu que escoltes.
Després, si així ho vols i t'agrada,
vist que la lluna encara
surt puntual de la fredor del mar

i el vent, albardà foll,
xiscla i s'escampa per les seques vinyes,
et serà lícit de sentir-te culte
i, a estones, qui sap si felicíssim.

LLIBRE DELS MORTS

MIRA que passes sense saviesa
pel vell camí fressat, tan sols un cop,
i que la veu de sobte cridarà
el secret nom que porta en tu la mort.
No tornaràs. Recorda, no t'apartis,
mentre fas via, del que tan senzill
és d'estimar: aquest blat i la casa,
el blanc senyal de barca dins del mar,
el lent or de l'hivern ajaçat a les vinyes,
l'ombra d'un arbre damunt l'ample camp.
Oh, sobretot estima la sagrada
vida de l'arbre i la remor del vent
a les branques que s'alcen vers la llum!

PERDUT EN UN PAISATGE DE PELEGRÍ CLAVÉ

No deixis l'ombra bona dels vells arbres,
l'ombra darrera d'un incert camí.
Enllà només hi haurà la immensa set,
que espera sempre a les tombes dels déus,
i el combat del Llebrer amb el Falcó,
per la volta solitària de la llum.
Llengües de foc cercaran als teus ulls
l'ofrena de l'aigua per a la boca del sol.
Aleshores diràs en va: «Jo porto
el gran record de les calmes del mar.
Duren en mi la remor de la pluja
i el càntic amagat de moltes fonts».
Inútilment cridaràs al desert
el desesper del teu dolor de cec.
Car no retorna al naixement del dia
el qui se'n va per una nit ardent,

HO CANTA SEMPRE UNA ESCANYADA VEU

DE sobte, en un dia tancat, quan la pluja
et fa proper, sols per a tu, el respir de les flors,
i lentes naus es perden en mars d'incerts perills,
i l'estrany temps s'ajaça com un vell gos cansat,
després de ben tornar-te als peus del Caçador,
sents com pels llargs camins de les teves ferides,
enllà de les dents closes dels teus morts,
en una resignada solitud arriba,
des del fons de la teva petita rebel·lia,
una clara, plena, humil acceptació.
Aleshores diràs: «Sí, tot és just».
Però no abans, mai abans, sinó quan vingui
amb l'aigua molt callada el respir de les flors.

EL VELL ESTIMAT BRUEGHEL HO HA CONTAT AIXÍ

MENTRE la llum encara
és als camps i retornen
de la lenta llaurada

els bous a l'establia,
ulls de molts cecs esguarden
com són fetes les balles
per dansadors que calça
d'esclops la riallera
comare mort.

Oh, fugir on no fossin
tan nuament sabudes,
tan closes dintre l'ordre
d'aquestes llises nines,
les diferents postures
dels meus peus a la dansa!

Sac de gemecs. M'emporto
la dona i la cullera
i unes dents esmolades
de llop, amb la certesa
de perdre'm ja per sempre
al mig de la febreta
dels giravolts. I sento
com esdevinc tenebra
empresonada al fons
de les buides mirades.

SO DE CORNAMUSA A LA DANSA FINAL

EN molta terra reposes els peus,
damunt la humida mort esdevens arbre.
Sense ja nom, ni cap fill, ni consol,
t'estimes, solitari, en cada mancamment.

Et senyoregen ara vols d'ocells o paraules,
o ploren sols per tu amplíssims cels llunyans
la desolada pluja d'aquest últim hivern?
Prop d'un riu pressentit, la teva gran foscor
preguntarà per ombres endins dels ulls cansats.

Sabem profundament com va cessant el ball
i se'ns torna judici i a poc a poc oblit.
Quietes branques! No duren al bosc silenciós
mans enlairades d'homes, vella remor de veus.

I tu mai no voldries deslliurar del perill
de la roda i el somni el teu àgil dolor.
Però de cop els braços són ordenats cimals
i les arrels se't perden per la fangosa nit.

ESCRIT A LA MANERA DE SALOM

ALGARÀ a poc a poc el meu dolor
la bona casa en els dies de l'erm?
Un petit foc que m'allunyi temences,
un llum mirat per la cansada nit.

Ulls des del fred esguarden amb fixesa,
prims llavis diuen tots els noms de la mort
i m'empresonen en una lenta cançó.
Com obriré camins al meu retorn?

Passos i temps em guien a la pau,
i crido amb antic mot el meu desig.
Però sentir només, sense comprendre,
no em salvarà del vell furor del vent.

SENTIT A LA MANERA
DE SALVADOR ESPRIU

HE de pagar el meu vell preu, la mort,
i avui els ulls se'm cansen de la llum.
Baixats amb mancament tots els graons,
m'endinsen pel domini de la nit.

Silenciós, m'alço rei de la nit
i em sé servent dels homes de dolor.
Ai, com guiar aquest immens dolor
al clos de les paraules de la nit?

Passen els vents, i el triomf, i el repòs,
per rengles d'altres flames i d'arquers.
Presoner dels meus morts i del meu nom,
esdevinc mur, jo caminat per mi.

I em perdo i sóc, sense missatge, sol,
enllà del cant, enmig dels oblidats
caiguts amb por, només un somni fosc
del qui sortí dels palaus de la llum.

B., 1951-1953.

TAULA

EL CAMINANT I EL MUR

PRIMER

LES OMBRES, EL RIU, EL SOMNI PERDUT, pàg. 13

II

CANÇONS DE LA RODA DEL TEMPS, pàg. 23

III

EL MINOTAURE I TESEU, pàg. 37

Biblioteca
de Catalunya

Adq. D-IEC-BRA0
CB. 1001299723

Top. RiA-8
746

BIBLIOTECA DE CATALUNYA

1001299723

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

RiA-8-746 12°

**INSTITUT D'ESTUDIS
CATALANS**

Bibl. Carles Riba

Reg. 168

Sig. 833.5

«19» Esp

3216529 P. ben f. h. m.
Folk.